

[Bay.]

pengene kommer fra, hvis man betaler til mit parti. Men samtidig med, at jeg skal betale til mit parti for at få det til at køre, skal jeg også betale både til socialdemokratiet, til SF og til kommunisterne. Det er det, jeg er imod. Hr. Henning Philipsen spørger, hvorfor vi ikke går ind i fagforeningerne — men dér er vi jo. Hvorfor vi ikke kommer op og protesterer — det gør vi jo hver eneste gang, men vi er i mindretal. All right, normalt må vi bøje os, — det er vi jo tvunget til at gøre — men vi bliver ved at protestere, fordi det er magtmisbrug over for et mindretal at tvinge det til at betale til noget, som det er fuldstændig imod, ja, som det i enkelte tilfælde har dyb foragt tilovers for. Protesterne finder sted, og sidst, da jeg nævnte det, ville resolutionen være blevet vedtaget, hvis ikke vores formand havde lovet, at det var sidste gang, han gjorde det. Nu taler hr. Henning Philipsen om demokrati igen. Det er en lille smule bagvendt, for han gjorde det, før han spurgte medlemmerne.

Jens Møller (KrF):

Jeg er ikke i tvivl om de gode hensigter med dette lovforslag, men jeg mener imidlertid, at man rent principielt griber sagen an på en forkert måde, idet man her vil beskære disse organisationers ret til ved en demokratisk afgørelse at beslutte, hvad deres penge skal bruges til. Hvis nogle af medlemmerne er imod det, kunne man med samme ret begrænse folketingets muligheder for at bruge penge til noget, som større eller mindre grupper i den danske befolkning er modstandere af. Man kan sige, at det på en måde er at gribe ind i fagbevægelsens indre forhold, og det mener jeg ikke man bør gøre på denne måde.

Der er også en rent praktisk indvending. Hvis dette lovforslag blev vedtaget, er det tvivlsomt, om landets største parti kunne opretholde sit dagblad *Aktuelt*. Selv om denne avis bestemt ikke har været særlig venlig over for os, så vil jeg alligevel, om det så skal være med næb og kløer, forsvare dens ret til at være her. Der må være frihed for *Loke* såvel som for *Thor*. Det er nødvendigt, tror jeg, at vi har et sådant blad.

Vi mener, at det, der er galt på hele dette område, ikke er, at man rent demokratisk kan vedtage, hvad man vil bruge pengene

til. Det, der er galt, er, at man kan tvinges til at være medlem af disse organisationer, tvinges til det ved trusler om i modsat fald at miste sit arbejde. Derfor mener vi, at det lovforslag, der blev behandlet før dette, griber langt bedre ind i sagen, griber ind dér, hvor ondets rod virkelig er, idet det ophæver organisationstvungen.

Jørgen Jensen (DKP):

Forslaget og den filosofi, der ligger bagved det, er ikke ny. Uanset de mange pæne ord om frihed og demokrati, er forslaget først og fremmest vendt mod arbejdernes organisationer, er det et forsøg på at svække retten til kollektivt at forsvare fælles interesser.

Jeg kan henvise til mit partis ordførers, hr. Freddy Madsens, udtalelser, da tinget havde et lignende forslag til behandling fra retsforbundet, hvor han pegede på de indbetalinger, som kom fra firmaernes side til politiske formål, og også stillede det spørgsmål, som er fremsat her igen fra hr. Otto Mørchs side, om de sorte penge. Det kunne være rart at få et helt kontant svar. Det fik man ikke sidste gang, men det er muligt, at vi kan få det nu.

Når forslagsstillerne i bemærkningerne siger, at man imidlertid må anse det for at være i overensstemmelse med demokratiske synspunkter, at ingen borger som følge af sin beskæftigelse, stilling eller erhverv kan tilpligtes at yde støtte til partipolitisk virksomhed i strid med eget ønske, ser man helt bort fra, at hundredtusinder af lønmodtagere gennem deres arbejde under løn- og arbejdsvilkår, som de måske ikke har haft så stor indflydelse på, daglig som betingelse for at have arbejde må skabe en merværdi, der bl. a. bruges og misbruges til forsvar for og fastholdelse af et system, der betyder de fås økonomiske og politiske undertrykkelse af de mange. Det er det, der sker i dag. Derfor de mange pæne bemærkninger om, at der skal være frihed til at unddrage sig medlemsskab af et fagforbund, som betaler til politiske formål. Ja men der er ikke frihed til at vælge den arbejdsplads, man vil, i dette samfund. Man er også nødsaget at betale til de bidrag, som arbejdsgiveren mener.

Under finanslovdebatten modtog folketingets medlemmer en plakat med en an-